

# Víctor Cid: "Si deien que patinava com els àngels, devia ser veritat"

## Exjugador d'hoquei patins del SHUM, Noia, Blanes, Macarena i Vila-seca

---

«Bos días! Veña, fagámolo. Enraonem una estona d'hoquei, que gústame moito e así non se'm rovela o catalao». Gairebé vint anys després de retirar-se al Vila-seca i deixar Catalunya per acompanyar el pare a la seva terra, Víctor Cid (Maçanet de la Selva, 1970) s'ha establert a Allariz (Ourense). Dels 6.500 habitants del poble, són pocs els que coneixen els seus èxits esportius, entre els quals una dotzena de temporades a la màxima categoria de l'hoquei patins estatal, tres ascensos i haver estat internacional sub20 amb Espanya. També, va posar el seu granet de sorra al títol de campió d'Europa que va aconseguir el Noia el 1989, en una temporada en què alternava el filial amb el primer equip penedesenc. «Vaig ser a la festa de celebració i va ser impressionant. Era una bogeria de gent i alegria. A la pista m'ho passava pipa al costat d'alguns dels millors com Josep Enric Torné, Joan Torné, Jordi Homs, Ramon Canalda...». El Noia, llavors, era un dels grans de la lliga i del continent i havia descobert Cid, que ja jugava a Divisió d'Honor (actual OK Lliga) amb el SHUM amb disset anys, en un torneig a Sant Sadurní. «Hi havia el Barça, el Reus, l'Igualada... Vam guanyar amb el SHUM i em van nomenar millor jugador». A partir d'aquí, amb divuit anys va passar a ser un professional de l'hoquei. Quatre dies a la setmana en Vil·la el passava a buscar amb taxi a sota casa per dur-lo i tornar-lo cap a Sant Sadurní a entrenar. «Em sentia un privilegiat. A més a més cobrava força, per l'època», reconeix Cid que, al final de l'entrenament tornava també amb en Vil·la, que s'havia quedat a veure tota la sessió i l'esperava. El taxi l'esperava a sota casa, al Carrer Dolores, on anys enrere havia començat a xutar amb l'estic «tot sol contra la paret». De patinar, feia més temps que ho feia. Concretament, des dels quatre anys, quan l'Ernest, un amic del pare que jugava al SHUM, n'hi va ensenyar. «M'agradava molt. A més a més, a Maçanet és l'esport rei i jo m'hi vaig llançar de caps». Idolatrava l'argentí del Liceo, Daniel Martinazzo, no es perdia cap partit del SHUM d'en Martinell i companyia i quan podia s'acostava a Tordera a veure els Torné. «Hi somiava, però no m'imaginava arribar al primer equip. Sí que gaudia jugant i, sobretot, guanyant perquè ja era molt competitiu de ben petit». Si a aquest esperit guanyador se li afegeix una mica de talent, oli en un llum. I de talent, n'anava sobrat, segons diu la llegenda a Maçanet, que el situa al costat de Jordi Adroher com un dels grans talents que han sorgit del poble. «Si diuen que patinava com els àngels, deu ser veritat», riu, mentre confirma una altra de les llegendes sobre la seva figura. «Carallo! Ja ho crec que sí, que és veritat això», diu respecte al mite del seu xut de cullera imparable. «Em sortia molt bé. Fins i tot al diari va sortir un dia que era el millor xutador de la Lliga». En aquest sentit, recorda un 3-3 amb el SHUM a casa contra el Liceo en què va fer els tres gols i dos van ser «de cullera». De títols no en va guanyar, tot i que mantenir la categoria amb el SHUM cada any era com aconseguir-ne un. Per això, si s'ha de quedar amb un partit de la seva carrera tria el cinquè partit del play-off per la permanència el 1994 contra el Noia en què va el SHUM va guanyar 3-2 a la pròrroga en una pista neutral (Vic) i va aconseguir la salvació. «Va ser fantàstic. Van venir cinc o sis autocars de Maçanet i jo vaig fer dos gols. Tornant ho vam celebrar pel poble amb els cotxes tocant els clàxons i amb una bona gresca amb companys i aficionats». L'etapa al SHUM, amb un parèntesi al Blanes no gaire reeixit pel mig, s'acabaria quan el Patín Macarena li va presentar una oferta econòmica irrebutjable. «Es va fer un equip a cop de talonari per pujar a OK Lliga i ho vam aconseguir. Hi érem jo i l'Octavi Tarrés del SHUM, o Mauricio Cairo, germà de Gabi... A Sevilla, Cid s'hi va estar del 2002 al 2006. «Vaig passar-m'ho bé. No puc pas dir que no...», riu, murri. El Vila-seca seria la darrera etapa esportiva del gironí, que es retiraria al 2007. Hauria pogut jugar en algun dels grans? «Jo gaudia i no vaig mirar més amunt. Sí que em va trucar un cop el Vic, però no en vaig saber res més. Potser vaig ser un xic conformista». Tot i això, no canviaria res d'una carrera que li va permetre ser «ben feliç» mentre ho combinava, durant els anys al SHUM i Blanes, amb la feina a la fàbrica Tretya. Ara, amb cinquanta-cinc anys continua voltant. No pas per les pistes sinó per tot Galícia fent de comercial d'una multinacional de material mèdic. El patinar i el xut de cullera ja no els practica; el que sí que no ha perdut

és l'alegria. «Sempre m'agradava la conya, fer broma i acollonar de bon rotllo. El bon ambient en un vestidor és fonamental i jo era dels que estiraven el carro en aquest sentit», confessa gairebé vint anys després i des de molts quilòmetres de distància del seu Maçanet.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/esports/2026/02/23/victor-cid-deien-patinava-com-127085468.html>